

УДК 330.341.1:658

ОРГАНІЗАЦІЙНІ ТА ІНФОРМАЦІЙНІ ІНСТРУМЕНТИ АКТИВІЗАЦІЇ ІННОВАЦІЙНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ

Студ. Панчук М. О., МгПС–18

Наук. керівник проф. Ганушак-Єфіменко Л.М.

¹Київський національний університет технологій та дизайну

Мета і завдання. Мета – теоретично обґрунтувати організаційні та інформаційні інструменти активізації інноваційної діяльності. Завдання – на підставі аналізу науково-методичної літератури дослідити стан питання, що вивчається, та розкрити шляхи і засоби для покращення інструментів активізації інноваційної діяльності.

Об'єкт та предмет дослідження. *Об'єктом дослідження* є інноваційна діяльність. *Предмет дослідження* – правові та економіко–управлінські аспекти, які формують зовнішнє середовище для ведення інноваційної діяльності в Україні.

Методи та засоби дослідження. Теоретичною основою дослідження послужили праці зарубіжних і вітчизняних вчених в області підприємництва, організаційного розвитку. Методологія дослідження базувалася на теоретичному аналізі та узагальненні науково-методичних положень.

Наукова новизна та практичне значення отриманих результатів.

Виявлено та обґрунтовано організаційні та інформаційні інструменти активізації інноваційної діяльності.

Результати дослідження. Ключовою фігурою і джерелом інновацій є людина. Інноваційні інститути і держава створюють умови для ефективної діяльності та реалізації її результатів, а ринок забезпечує суспільний відбір і комерціалізацію інновацій, перетворюючи їх у фактор соціально-економічного розвитку. Використання інновацій має істотний вплив на економічний розвиток країни в напрямі прискорення структурної перебудови економіки, підвищення її конкурентоспроможності, інвестиційної привабливості й забезпечення фінансової безпеки країни у світовій економічній системі. На сьогодні дедалі більша увага приділяється створенню сприятливих умов для розгортання інноваційних процесів. На шляху розвитку будь-якої з інноваційно привабливих сфер економіки, поряд із загальними, характерними для всієї економіки питаннями, виникають і специфічні труднощі. Тому практично неможливо розробити набір якихось універсальних рішень, які б одночасно вирішили проблеми у різних секторах економіки, і для досягнення інноваційності має проводитися постійна робота по з напрямів. У світовій практиці з урахуванням значення для переходу країни до вищих стадій економічного розвитку інноваційна діяльність підтримується державними інститутами переважно на основі підсилення дії фінансових інструментів, у тому числі податкових пільг, зокрема:

- відстрочення податкових платежів, якщо виникають додаткові витрати на інноваційні цілі;
- зменшення податку на суму приросту витрат на інноваційні цілі;
- звільнення від оподаткування прибутку, що був отриманий від реалізації інноваційних проектів протягом декількох років;
- пільги при оподаткуванні дивідендів, отриманих по акціях підприємств, що здійснюють інноваційну діяльність;
- зниження податку на прибуток з метою спрямування резервних коштів на замовлені державою та спільні науково-дослідні та дослідно-конструкторські розробки;
- надання пільг по проектам, які виконуються за пріоритетними програмами;

– зменшення обсягів оподаткування прибутку на суму вартості приладів та устаткування, переданих вищим навчальним закладам, НДІ та іншим інноваційним організаціям;

– відрахування з прибутку до оподаткування внесків, що спрямовуються до благодійних фондів, діяльність яких пов'язана з фінансуванням інновацій;

– зарахування частки податку з прибутку інноваційної організації на спеціальні рахунки з наступним використанням на інноваційні цілі.

Незавершеність процесу формування і, як наслідок, недосконалість податкової системи країни та відсутність необхідних умов для розробки законодавчих актів, що супроводжують застосування наведених фінансових важелів, призвели до того, що для активізації інноваційної діяльності в Україні використовується тільки деякі з вказаних пільг. Таким чином, держава у даному процесі не використовує переваги її провідних позицій.

Окрім того, саме відсутність ефективної кооперації державних владних установ з наукою та ринковими структурами не дозволяє розв'язувати існуючі проблеми, а це, в свою чергу, сприяє породженню нових проблем та ускладнює ситуацію з забезпеченням розвитку на інноваційній базі. Головними завданнями стратегії інноваційної політики України є забезпечення збалансованої взаємодії наукового, технічного, виробничого та підприємницького потенціалів, розробка та впровадження механізму активізації інноваційної діяльності суб'єктів підприємництва, поширення інновацій в усіх сферах національної економіки. В свою чергу це означає орієнтованість національної стратегії на формування інноваційної моделі розвитку, яка повинна поєднувати в собі як безпосередні заходи національного та регіонального рівнів, що реалізуються шляхом прямого бюджетного фінансування, та сприятимуть поліпшенню якісних характеристик вітчизняного науково-технологічного потенціалу; так і здійснення суб'єктами господарювання інноваційної діяльності та інвестицій інноваційного спрямування в конкурентному середовищі, збільшення пропозиції інноваційних продуктів, технологій та знань.

Висновки. Збалансована взаємодія всіх суб'єктів господарювання повинна супроводжуватися відповідною підтримкою з боку виконавчих державних інституцій, що має сприяти становленню системи нормативно-правового, організаційного, інформаційно-аналітичного та фінансового забезпечення інноваційних процесів в Україні.

Ключові слова: підприємництво; інноваційна діяльність.

Література

1. Про схвалення Концепції розвитку національної інноваційної системи. Концепція від 17.06.2009 р., № 680-р. [Електронний ресурс] – Режим доступу: <http://zakon1.rada.gov.ua>

2. Рекомендації парламентських слухань «Стратегія інноваційного розвитку України на 2010-2020 роки в умовах глобалізаційних викликів» [Електронний ресурс] – Режим доступу: <http://wiki.apitu.org.ua>

3. Колодинський С. Інноваційний потенціал економічного розвитку регіону // Економіст. – 2008. – № 11 – С. 30–33.

4. Єгоров І.Ю. «Інноваційна Україна – 2020»: основні положення національної доповіді / І. Ю. Єгоров // Науковий журнал: Економіка України. – 2015. – № 9 – С. 4-18.